

پدر

سفره را باز کردم و گفتم
این همه سال نانمان دادی
ناتوان‌های کوچکی بودیم
کم کم اما توانمان دادی

غصه خوردی و رنج‌ها بردی
تا بخندیم و زندگی بکنیم
یاد دادی میان این همه غم
وقت‌هایی پرندگی بکنیم

بی‌خبر از هزار و یک غم تو
ما بزرگ و تو پیر و خسته شدی
در پناهت اگر چه بالیدیم
تو ولی کم کمک شکسته شدی

سفره را باز کردم و گفتم
پدرم شادی‌ات فراوان باد
در پناه بزرگواری تو
سفره‌ی ما همیشه پر نان باد!

